

ELS ULLS DE LA MORT

El dia que vaig complir els setze, la meua vida va canviar radicalment, d'un moment a l'altre, com si ara, als meus vint encara pogués despertar d'un malson. En un tancar i obrir d'ulls vaig perdre les persones que més estimava, els pares i una germaneta de dos anys... Encara ara, escrivint això, rodolen llàgrimes galta avall, va ser tan ràpid, una trucada, una veu accelerada dient que el cotxe havia sortit de la carretera de muntanya avall, no els vaig poder dir adéu... I què pensarien de mi, si sabessin a què m'he dedicat per seguir endavant jo sola? Com els miraria a la cara després del que he fet? M'he dedicat a la professió més mal vista, més mal valorada, per poder sobreviure, perquè no em quedava família, estava sola completament sola... exercint la prostitució.

Ho portava d'amagat, no volia que les meves amistats ho sabessin, jo era força maca i ben dotada, sense gens d'experiència, em treia un bon sou, no ho negaré, però quin preu pagava jo? Havia de suportar, sense dir res, com un ésser sense vida, les coses que em feien fer els homes amb calers, poderosos i sense valors humans...

Un dia, tot va fer un gir, era de nit, una nit freda, estava asseguda en un carreró força estret i fosc, la pluja tapava la fortor que desprenia el carrer, també camuflava les meves llàgrimes, mentre m'adonava del que estava fent, fins que va aparèixer un noi de vint i pocs, amb un paraigües negre com la nit, es va aturar davant meu i amb una veu dolça em va preguntar que què hi feia allà, sota la pluja, on podia agafar una pulmonia.

Vaig aixecar la vista, ja no recordava que existissin homes educats i simpàtics, ell es va adonar que plorava, i jo m'hi vaig abraçar, vaig notar l'escalfor del seu cos, ell no es va apartar, al contrari, va correspondre i allà va néixer alguna cosa entre en Marcel i jo.

Els següents dies, van ser molt feliços, però no m'havia tret del pou on em trobava, d'amagat continuava exercint la prostitució, fins que en Carles, home de negocis, fatxenda, creient-se superior a tothom, em visitava sovint, m'oferia una quantitat desorbitant de diners cada vegada que em venia a veure i es volia allitar... La cosa anava a més, jo estava enamorada d'en Marcel, i així li ho demostrava? En canvi en Carles també estava enamorat, podeu pensar que de mi, doncs no, només s'havia enamorat del meu cos, una cosa que la podia comprar i fer servir com una joguina qualsevol...

El pou on estava posada era cada vegada més profund, cada dia estava més confosa. En Marcel em feia costat, em feia somriure, m'abraçava, em besava, tot allò era sincer, ell era la font que em mantenia en vida, el que em donava l'aire i l'aigua per viure, i no

vaig poder més, li vaig explicar quina era la meva professió, es va quedar mut, els ulls se li van obrir lleugerament, i es va apartar, va fer que no amb el cap i va marxar, i em vaig quedar altre cop sola, sense ningú, per culpa de la maleïda prostitució, que només fa que destrossar vides a costa de donar una alegria a homes rics.

Aquella nit vaig tornar a veure en Carles que es va adonar de la meva depressió, i ho va aprofitar per riure's i fer bromes de mal gust, insultant-me, remirant el meu cos nu tantes vegades com volia, però aquell cop va ser diferent, em va maltractar, em va fer mal, els meus crits de dolor tant li feien, les meves llàgrimes no li importaven, va ser la pitjor nit de la meva vida, llavors em van venir al cap el dia que van morir els meus pares i la meva germana, un gran odi es va apoderar de mi, vaig agafar una figureta de ferro de l'habitació, i vaig colpejar amb molta força el cap d'en Carles, que va caure a terra enmig d'un toll de sang, mig despullada vaig sortir corrent, no sabia ni m'importava si era mort o no, només tenia una idea al cap, pujar a corre-cuita les escales del meu pis, fins al terrat. Altre cop, la pluja em queia a sobre, em vaig acostar fins la barana, vaig passar primer un peu, després l'altre, i em vaig agafar amb les mans. Davant meu, sis pisos de buit, separaven la meva vida del retrobament amb els que estimava, separaven la vida de la mort, vaig deixar anar les mans, a punt de precipitar-me de dalt baix, vaig tancar els ulls i vaig fer una passa endavant...

No va passar res, algú m'havia agafat, vaig girar el cap a poc a poc, buscant el rostre del meu salvador i vaig obrir els ulls, era en Marcel, i com aquella nit de feia mesos, em vaig abraçar fort a ell, i ara, escric això, mentre ell m'agafa la mà amb la que no escric. Estem casats, i tenim una nena preciosa que es diu Laura, com la meva difunta germana, jo treballo com a psicòloga, guanyant-me la vida honradament, i intentant que ningú caigui en un pou tan profund com en el que jo vaig caure, tan profund que pots veure els ulls de la mort.

Roger Solanellas Griso

2n Premi 4t d'ESO